

JAMES A. EMANUEL

Horgászó költő

(Poet As Fisherman)

Most, szó szerint horgászom,
horgászom a szavakra is – ha mondom,
s néha nincs kapás – egy fél igazi hal sincs.

Fogtam ugyan pár ficánkoló apróhalat
(sárga sügért, kék kopoltyújú apró naphalat),
könnyedén tekergettem az orsót a napon
s kihúztam a halat a partra a zsinóron.
Majd mind megettük a tíz ujjunkkal
és nevetgélünk itt, az ismerős rendetlen fövényen.

Távoli vizek nagy halairól álmodoztam.
Michiganben horgomra akadt egy karomnyi ponty,
a horgászzsinór oly vékony volt,
csóválta is a fejét a haverom:
„Ezt elszakítja, biztos. Elviszi a zsinórt is és elmegy.”
Negyed óra hosszat fárasztottam a halat,
húztam a szák felé oda-vissza,
hagytam, egy szótagnyit csupán, hogy menjen az útján,
majd vissza, míg végül a fűvön csapkodott.
Méretes hal volt, remek fogás, hasonló azóta sem akadt.
Ez hármunkat is jóllakatott (mindenkit másként).
Új stratégiák kellenek: kapás, beakasztás, zsinórvezetés, nyéltartás.

Jól csinálom ezt, én a nagy horgász
egy ezüstös, csinos „Dardevil” csali a horogra,
így horgászom nyár közepén tavi pisztrángra.

Próbálkoztam délidőben, még a vizet is hőmérőztem,
a kapás, az idő, a helyszín minden megfelelt szabálynak.
Ez volna a mesteri horgászat.
Ó a feledhetetlen isteni trófea,
a birodalmi izmos nyelvhal Minnesotában,
vagy a ritka szép kanadai csuka...

Az agyonnyálazott, tönkre olvasott könyvet
a horgászbothoz támasztom
és így, könnyű szívvel horgászom.

Az eredmény,
ami végül marad,
a tudás, a stratégiák, a tapasztalat...
hisz' én csak keveset tudok
a halak borsónyi agyáról – úszni tud minden hal
és már a fantom szavakra sem gondolok,
melyekkel a vízparthoz folyton idecsalogat.

Akváriumban, 1989

